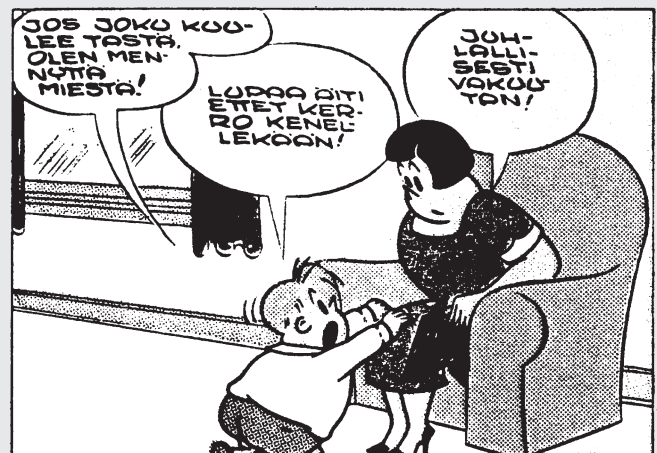

Sitä lehteä en unohda koskaan

P.A. Manninen

Ihmiset eivät selvästikään usko minua, kun kerron pitävänti Pikku Lulusta. Olen ostellut tämän klassikkosarjakuvan kokooma-alppareita, joita Dark Horse on kustantanut aika tiheään tahtiin. Jostakin syystä Pikku Lulun amerikkalainen uudelleenjulkaisubuumi ei Suomessa puhuttele ketään muuta kuin minua.

Yhdysvalloissa Little Lulua on usein verrattu Carl Barksin Anka-sarjoihin, ja ihan pätevistä syistä. Molemmissa tapauksissa lahjakas sarjakuvantekijä otti omakseen muualla luodut hahmot, mut-

ta joutui työskentelemään nimettömänä.

Little Lulu syntyi alunperin Saturday Evening Post -lehden pilakuvahahmoksi, luojanaan Marjorie "Marge" Buell. Sarjakuvalehtimuodossa Lulu debytoi vuonna 1945 ja sen pääasiallisena kirjoittajana toimi John Stanley sarjan ensimmäisten 15 vuoden ajan. Stanley otti osaa myös sarjakuvan piirtämiseen luonnostelemalla piirroksia. Puhtaaksi piirtäjiä oli useampikin, mutta suurimman osan työstä teki Irving Tripp.

Ulkoiselta asultaan Pikku Lulu on varsin jäykkä, sillä piirrosten oli pakko noudattaa Margen alkuperäistä tyyliä. Omia hahmoja käyttäessään Stanley on

ollut paljonkin rennempi. Toisinaan piirroksia yltävät kyllä melkoiseen ilotteluun, kuten vaikkapa aika kummallisissa episodissa, jossa Lulu polttaa isänsä piipussa nukkensa hiuksia ja saa aikaan pelottavia kokemuksia tajunnan laajentumisen saralla.

Tärkein elementti Lulun seikkailuissa on kuitenkin aina käsikirjoitus. Siinä missä Carl Barks rakensi kertomuksensa mielikuvituksen lennolle ja suorastaan vapaille assosiaatioille, käytti John Stanley paljon hillitympää lähestymistapaa.

Useissa episodeissa Pikku Lulu pysyttelee hyvin realistisissa puitteissa. Näissä tarinoissa ei edetä kotia, koulua ja lähikauppaa kauemmas. Koko ajan mukana on mahdollisuus siihen, että vanhemmat ihmiset ymmärtävät lasten toiminnan aivan väärin. Pikku Lulu ja muutkin naapuruston lapset saavat vähän väliä selkäänsä, tavallisesti vielä aivan väärillä syistä. Tytöt ja pojat nahistelevat keskenään joskus aika rankaksi käyvässä sukupuolten sodassa, joka suurimmalta osaltaan käydään aikuisten katseilta piilossa.

Pikku Lulu kertoo merkillistä satua.

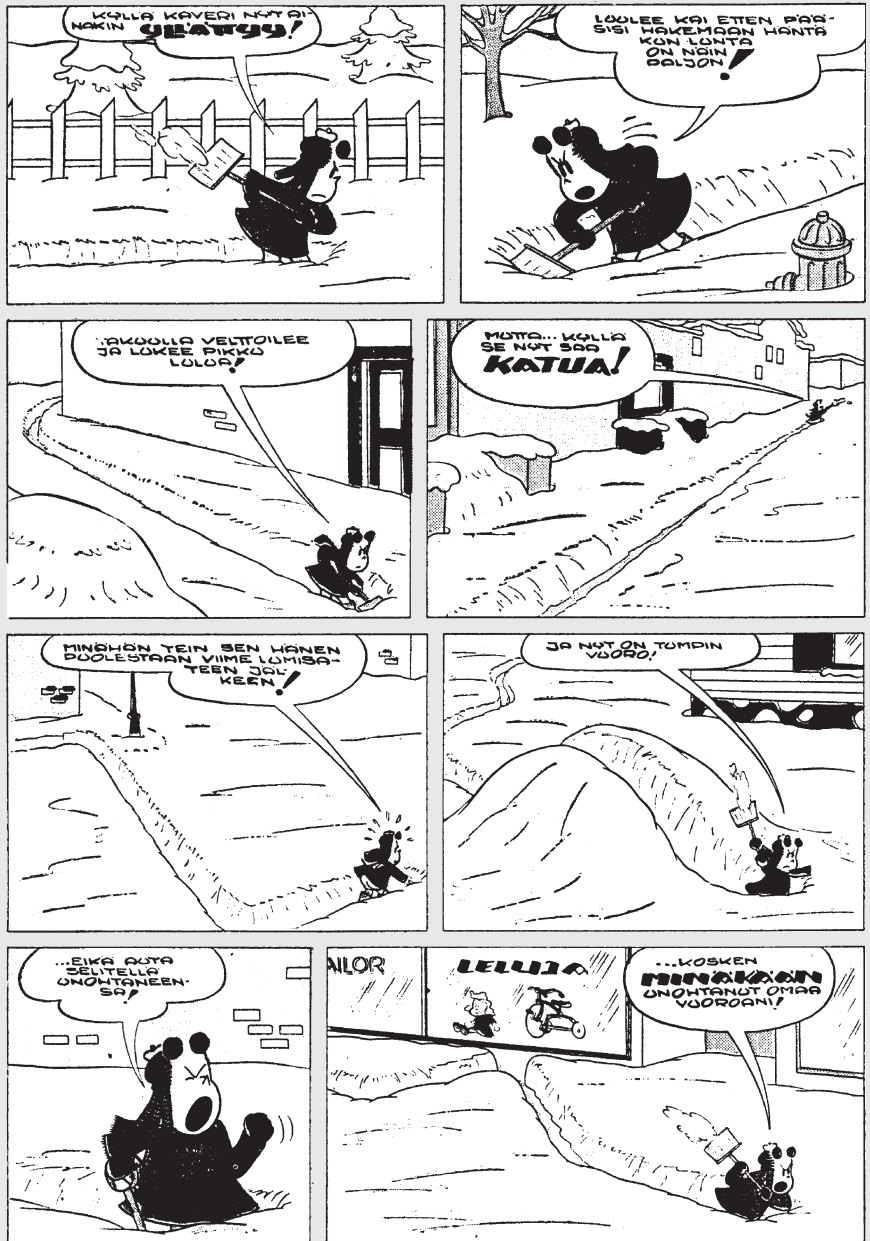
Kaikki hahmot ovat yksinkertaisista piirrosmuodoistaan huolimatta todellisen tuntuisia ihmisiä, eivät valmiita tusinahenkilöitä. Lulu on neuvokas pikkutyttö, mutta tekee lasten tapaan ällistyttäviä tyhmyyksiä sopivan tilanteen tullessa vastaan. Lulun poikakaveri Tubby näyttää tyypilliseltä pullukalta sivuhahmolta, mutta paljastuu syvällisesti ajattelevaksi filosofiksi - joka tosin on aina valmis pukeutumaan erittäin epäuskottaviin valeasuihin ja jonka ideat rahan ansaitsemiseksi usein johtavat pahoihin pulmiin.

Sarjakuvasta ei puutu mielikuvituksen lentoakaan, sillä säännöllisesti Lulu joutuu kertomaan satuja Alvinille, erittäin kiittämättömälle pikkupojalle. Nämä episodit tekevät ilkeää pilaa satujen tavallisista juonenkäännteistä ja varsinkin satujen käsityksistä varallisuuden jakautumisen suhteen.

Pikku Lulu on jättänyt lähtemättömiä jälkiä myös myöhempään amerikkalaiseen sarjakuvakulttuuriin. Ainakin Robert Crumbin ja Pete Poplaskin teoksessa The Crumb Handbook annetaan ymmärtää, että Crumb oli aikoinaan varsin innostunut kohtauksesta, jossa Lulu oli juuttunut oven hyttysverkkoon takapuoli ylöspäin osoittaen. Robert luki myös myöhemmin Luluja tyttärelleen Sophielle iltasaduiksi.

Suomessa Pikku Lulu ehti 1950- ja 1960-luvuilla ilmestyä lehtimuodossa suhteellisen pitkään. Meillä tehtiin myös oma versio Tubby-lehdestä nimellä Tumppi. Lehtien ulkoasu oli Aku Ankkan tapaan värikäs ja huoliteltu, mutta Lulusta ei vain ollut Akun kaltaiseksi ikoniksi Suomessa. Tämä tosin on johdantun sellaiseen ilmiöön, että Pikku Lulu-lehtien keräilyhinnat eivät välttämättä ole nousseet kovin päätähuimaaviksi. Ostin kirppikseltä ihan hyväkuntoisen kappaleen numeroa 6 vuodelta 1961 kahdella eurolla.

Se onkin oikein edustava numero. Tarinassa Lumijuju Lulu jujuttaa poikia etsimään Tumppin suksia lumesta tuntien ajaksi kostoksi siitä, että Tumppi jutun aluksi juksaa Lulua tekemään lumityöt. Sisäleiri-episodissa Tumppi ja hänen ka-

Tarinassa Lumijuju Lulu on päättänyt kostaa.

verinsa pystyttävät teltan olohuoneeseen joulukuksen juurelle ja innostuvat yöllä metsästämään jääkaapista ruokaa jousta ja nuolta käyttäen. Ilonpidon katkaisee murtovaras, jota lapset petkuttavat kuvittelemaan, että häntä luullaan joulupukiksi. Roisto juuttuu tietenkin savu-
piippuun.

Syyhy-noita ja hänen Kallu-poikansa ovat hyvä esimerkki Alvinille (suomeksi Allu) kerrottavasta sadusta. Sadun pik-

kutyttö on tietenkin Lulu itse, ja pahan jättiläisen roolin saa Allu. Jättiläis-pikku-poika ottaa Lulun leikkikalukseen, mutta lopussa roolit vaihtuvat. Allu tosin ei opi tarinasta mitään, sillä hän oli nukah-
tanut ennen sadun loppua.

Sukupuolirooleja kaadetaan nerokaimmin kertomuksessa Tumppin nukke. Tumppi on saanut tädiltään joululahjaksi nukan, sillä tati ei tunnu millään oppivan, ettei Tumppi ole tyttö. Tumppi yrittää epätoivoisesti salalahjoittaa nukkea Lululle, mutta tämä epäilee hommaa kepposeksi ja palauttaa nukan aina takaisin. Koska Tumppi huomaa pakkauslaatikon kyljestä, että nukke osaa kävellä, hän tietysti olettaa sen palanneen itse takaisin. Tämä johtaa aika pitkälle vietyyn bondage-leikkiin, joka kuitenkin päättyy onnellisesti. Lulu vaihtaa nukan rullaluistimiin.

Tumppi tekee kaikkensa päästäkseen eroon nukestaan.